

## Útěk

Chvíli před tím, než stráž zavřela bránu, proběhla kolem nich holka s brašnou a mířila rovnou k zástupu lidí sročených pod hradbami. Dobře věděla, na jaké divadlo čekají. Když přivedli odsouzeného, nikdo nepokřikoval. Obyvatelé města nevěřili v kovářovu vinu, avšak báli se Rádce. Jakmile stráže začaly s Rianem vystupovat po schodech na hradby, Bet šla za nimi. Jeden z přítomných vojáků jí chtěl zastoupit cestu, ale ona na něj vztekle vykřikla: „Odsouzenec má právo na doprovod někoho blízkého!“

Bledý bratr na ni překvapeně pohlédl. Voják jen pokrčil rameny a ustoupil. Dívka, trochu roztřesená, stoupala po kamenech žalu i naděje. Kousek od okraje hradeb křikla na nežádoucí nohsledy: „Snad nám můžete dát chvíli na rozloučenou, stejně nemáme kam utéci!“ Vojáci pustili zajatce a ustoupili dál od podivné dvojice. Sestra odvedla bratra až k samému okraji popravišního místa, kde mu přikázala: „Otoč se čelem ke mně.“ Pak předstírala, že ho objímá, a zatím nožem, který si schovala v rukávu, rozřezala pouta na ruku. Slunce už zapadalo, když mu pošeptala: „V kabele máme každý jeden šál od skalníčků. Chyť látku pořádně rukama za její konce a oba skočíme dolů. Jde to dobře, mám to vyzkoušeno i z hory.“

Šátrali v brašně. Nejprve zmizela Bet. Rianovi, s rukama zatuhlýma od provazů, to trvalo déle. Po výkřiku „Skoč!“ běželi vojáci k okraji hradeb. Od zapadlého sluníčka už růžověl jen vzdálený obzor. Dozorci se vyklonili přes hradby a v té hloubce zahlédli pouze trochu mlhy. Scházeli pomalu dolů a dav odcházel sklíčeně ke svým domovům, jen vojáci šli svůj splněný úkol zapít do krčmy. Proč skočila dolů i ta malá holka, nikdo nechtěl vědět.

Mlha pod hradbami odplula do hájku nedaleko brány. Bet vedla bratříčka k vyzkoušenému úkrytu. V místě, kde naposledy pod hustými větvemi čekal Stříbrohřívák, mohli odložit šály. Z hradeb sem nebylo vidět a po setmění

tudy mohl sotva někdo projít. Dívka zašátrala v plné kabele a vyndala několik chlebových placek. Od rána neměla čas sníst si svůj oběd.

Podala jídlo zachráněnému: „Jez, já nemám hlad,“ zalhala tentokrát. Ona má na cestu dar od Královny. Co ale chudák Rian? Znovu zalovila v brašně a vtom hekla překvapením. Uvnitř bylo něco, čemu říkala tajná kapsa, kam schovávala důležité věci, které by nerada ztratila. Teď vybrala z úkrytu hrst mincí, co jí dal bratr pro maminku.

Při shluku posledních událostí na ně zapoměla. „Promiň, časem bych si vzpomněla, teď ale ta moje rozržitost přijde vhod.“ Než stačil kovář protestovat, nasykala mu peníze do prázdného váčku u opasku. „Teď mě dobře poslouchej. Všichni si myslí, že jsme oba mrtví. Zítřka pošlou pro stádo a syry. Udělala jsem jich tolik, že Ariada nebude mít nouzi. Jen si ale odpočineš a nabereš sílu, musíš vyrazit na cestu. Nikdo tě však nesmí zahlédnout, jinak začnou s pronásledováním.“

Ještě vylíčila bratrovi vše, co mu Královna přikázala. O vlastní daleké cestě ovšem nepadlo ani slovo, už tak má Rian dost starostí. Ten polkl jedno sousto a se žaludkem, ještě staženým zoufalstvím, vrátil jídlo sestře. Ta položila placky na zem a přidala truhličku. Dál šátrala v kabele a vyndala vlněnou kapuci, co někdy nosila do deště, většinou však posloužila na věci, co už nepobrala brašna. Byla tak umolousaná, že původní majitel svou dřívější pokrývku hlavy sotva poznal. Měla však tu výhodu, že nezvyklým používáním zvětšila svou velikost. Teď do ní dívka vložila truhličku i jídlo pro začátek. Však dostane hlad a potom si ve staveních něco za peníze koupí. K šálu už přidala jen svůj nůž, víc mu nemohla pomoci.

„Cestu do Jižního království znáš? Víš, kudy máš jít?“

Rian přikývl: „Viděl jsem s Nialem mapu naší země. Dál mě povede obchodní stezka.“

„Tak si vezmeme oba šál a raději vyrazíme,“ rozhodla sestra.

Bratr ale nahlas uvažoval: „Ty máš také jeden. Mohl bych se ráno dostat nepozorovaně do města a zkusit osvobodit velitele. Třeba je ještě živ.“

„Musíme co nejrychleji odsud. Paní hory ví, co říká,“ zlobila se Bet. „Pokud ten zlosyn chtěl zabít kováře, pak velitel je určitě dávno mrtvý. Navíc dávej pozor, ten šál tě před sluncem neschová, skřítkové ho používají jen za šera. Za slunných dní úkryt v jeskyních neopouštějí.“

„Dobrá, Betko,“ řekl smutně bratr a vzal odevzdaně do ruky kapuci naplněnou věcmi. Dívka také vyskočila a hodila si brašnu přes rameno. Rian sestru objal a přikázal jí: „Utíkej rychle domů. Pokud u Hájku někoho zahlédneš, schovej se. Ani tebe nesmí nikdo vidět. Bylo by jim to podezřelé.“

Ta mu nic nevymlouvala, jen stejně přísně dodala: „Kup si co nejdříve kabele a čapku dej na hlavu. Rezavé vlasy jsou teď ještě více nápadné.“ Pak ho políbila a na rozloučenou řekla: „Každý večer, jak vyjdou hvězdy, nezapomenu na tebe myslet. Budeme-li vzpomínat oba, zůstaneme tak stále spolu.“ Vytrhla se, aby neviděl její slzy.

Chvíli běžela směrem k domovu, pak ale uhnula tam, kde viděla zapadat slunce. Kraj nehalila úplná tma, vyšel měsíc a svítily hvězdy. Šla tak dlouho, jak jen to bylo možné. Sice tmu nepovažovala za nepřátelskou, ale sama venku spát nechtěla.

„Rian spěchá opačným směrem, jemu Luna nepřikázala vyhýbat se lidem.“ Dívka za chůze dumala dál. „Je to muž, ten sám na cestě není tak podezřelý a zranitelný. Navíc jsem mu dala svůj nůž. Zato samotná dívka určitě vzbudí pozornost. Nemám ani čapku, abych schovala nezvyklou barvu vlasů. Opravdu musím poslechnout a minout lidské příbytky. Teď vyšplhám před dravci na strom. Šál mě samozřejmě dokonale neschová, jenže kde po tmě hledat úkryt?“

Po nějaké době už jen klopýtala a začala ji zmáhat únava. Pak si vzpomněla, že Luna mluvila o pomocnících. Kromě strdimila, který přiletí až ráno, měla mít nějaké průvodce. Asi něco špatně pochopila. Nahmatala alespoň kobereček, že si na něm na chvíli odpočine.

Ještě ani nerozvinula celý štůček látky a oslnila ji zvláštní záře. Místo nevábného obrazu, který ve dne odhalila Královna, se před ní rozsvítily hvězdy na temně modré obloze. Zírala na tu změnu a připadalo jí, že šedý mráček je stále blíž a dostává tvar ptačích křídel. Cesta se začala kroutit a z obrazu vylezl tlustý, dlouhý had. Na konec všech překvapení z rozvlněné trávy vyskočila obrovská, pruhovaná kočka. Bet to oslnivé divadlo sledovala bez hnutí a s otevřenou pusou. Ta stvoření v ní ale nevzbudila strach, naopak, začala k ní promlouvat tichými a uklidňujícími hlasy: „Já jsem Sova, já Had a já Tygr. Noční ochránci a věrní služebníci, dokud nevyjde slunce, pak zase zmizíme v obraze. Teď tě uložíme a klidně spi.“ Had se stočil a tím vytvořil oválné, měkké a pohodlné lože. Tygr si lehl vedle nich. Dívka pocítila teplo nejen na zádech. Celé tělo blaženě podléhalo únavě. Sova vzlétla hlídat na nejbližší větvi. Bet chvíli mžourala do žlutých, zářících očí a pak se propadla do klidného snu.